

Na eni strani naj bi bile zadevne dajatve zveznih dežel zagotovljene na podlagi zakonsko opisanih okoliščin brez presoje osebnih potreb. Služile naj bi poplačilu dodatnih stroškov zaradi prizadetosti, namenjene pa naj bi bile izboljšanju zdravstvenega stanja in življenjskih pogojev prizadetih oseb. Tako naj bi bil njihov namen v bistvu dopolniti storitve zdravstvenega zavarovanja. Dejstvo, da se zagotovljeni dodatek za pomoč in postrežbo prišteva k dajatvam zveznih držav za slepe in prizadete, naj bi dokazovalo, da obe vrsti dajatev služita zavarovanju pred istim tveganjem, namreč tveganjem dodatnih stroškov zaradi bolezni, in da naj ne bi šlo za „*dodatno, nadomestno ali pomožno zavarovanje proti tveganju*“.

Na drugi strani naj opredelitev določene dajatve po ustavi države članice ne bi vplivala na to, ali je to dajatev treba šteti za dajatev socialne varnosti v smislu Uredbe št. 1408/71.

Poleg tega naj zadevni zakoni zveznih dežel ne bi pomenili dodatne ugodnosti, ki bi veljala le regionalno. Nasprotno, ta dajatev naj bi spadala v sistem zavarovanja pred tveganjem dodatnih stroškov zaradi bolezni, ki naj bi bil vzpostavljen v celotni državi članici Nemčiji in naj bi bil s pomočjo vzajemnega priznavanja tesno povezan z zveznim pravom.

Iz tega naj bi bilo razvidno, da je treba zadevne dajatve zveznih držav opredeliti kot dajatve za bolezen, in ne kot posebne dajatve. Navedba teh dajatev v oddelku III Priloge II Uredbe (EGS) št. 1408/71 naj bi bila zato nedopustna, dajatve pa naj bi spadale na področje uporabe te uredbe.

Dalje naj bi pogoj glede stalnega prebivališča, določen v nemških pravnih predpisih, kršil Uredbo (EGS) št. 1612/68 s tem, da preprečuje, da bi obmejni delavci in njihovi družinski člani te dajatve lahko prejeli.

Sodišče naj bi jasno ugotovilo, da država članica zagotavljanja socialnih ugodnosti ne more pogojevati s tem, da ima upravičenec stalno prebivališče v tej državi. Ta ugotovitev Sodišča naj bi veljala za vse socialne ugodnosti v smislu člena 7(2) Uredbe št. 1612/68.

Pojem „*socialna ugodnost*“ naj bi bil zelo širok: obsegal naj ne bi le ugodnosti, ki izhajajo iz pogodbe o zaposlitvi, ampak vse ugodnosti, ki jih država članica zagotavlja svojim državljanom in s tem tudi delavcem. Po mnenju Komisije dejstvo, da zagotavljanje zadevnih dajatev ne temelji ne na zaposlitvi ne na finančnih sredstvih zadevne osebe ali njene družine, in se torej izvršuje le zaradi stalnega prebivališča v zadevni zvezni deželi, ne more upravičiti neupoštevanja posledic, ki nastanejo za delavce, ki delajo v Nemčiji, prebivajo pa v drugi državi članici.

Obmejni delavci, ki delajo v Nemčiji, in njihovi družinski člani bi torej morali imeti pravico do dajatev, ki so prizadetim in slepim zagotovljene po pravnih predpisih zveznih dežel, čeprav ne prebivajo v tej državi članici. Pogoj, da morajo imeti stalno ali običajno prebivališče v zadevni zvezni deželi, naj bi tako kršil Uredbo št. 1612/68.

(¹) UL L 257, str. 2.

(²) UL L 149, str. 2.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Højesteret (Danska) 30. aprila 2010 – Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S proti Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme B.V. in Merck Sharp & Dohme

(Zadeva C-207/10)

(2010/C 179/38)

Jezik postopka: danščina

Predložitveno sodišče

Højesteret

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Paranova Danmark A/S, Paranova Pack A/S

Tožena stranka: Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme B.V. in Merck Sharp & Dohme

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 7(2) Direktive Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (89/104/EGS (¹)) in povezano sodno prakso, predvsem sodbe Sodišča z dne 23. maja 1978 v zadevi Hoffmann-La Roche proti Centrafarm (²) (102/77), z dne 3. decembra 1981 v zadevi Pfizer proti Eurim-Pharm (³) (1/81) in z dne 11. julija 1996 v združenih zadevah Bristol-Myers Squibb in drugi proti Paranova (⁴) (C-427/93, C-429/93 in C-436/93), razlagati tako, da se imetnik blagovne znamke lahko sklicuje na te določbe,

da bi družbi za trženje, ki deluje za vzporednega uvoznika in je imetnica dovoljenja za promet z zdravilom v državi članici, preprečil prodajo proizvoda z navedbo, da prepakiranje proizvoda izvaja družba za trženje, čeprav družba za trženje prepakiranje fizično izvede prek drugega podjetja, družbe za prepakiranje, ki od družbe za trženje dobi navodila glede nakupa in prepakiranja proizvoda, zasnove embalaže proizvoda in drugih podrobnosti v zvezi s proizvodom in ki ima dovoljenje za prepakiranje in med prepakiranjem ponovno namešča blagovno znamko na novo embalažo?

2. Ali je za odgovor na vprašanje (i) pomembna okoliščina, da je mogoče domnevati, da kupec ali končni uporabnik ni zaveden glede izvora proizvoda in ne bo zaveden k prepričanju, da je za prepakiranje odgovoren imetnik blagovne znamke, če je namesto podjetja, ki je prepakiranje dejansko opravilo, na embalaži vzporedni uvoznik navedel ime proizvajalca, skupaj z navedbo podjetja, odgovornega za prepakiranje?

3. Ali obstaja le tveganje, da bi bil kupec ali končni uporabnik zaveden k domnevanju, da je imetnik blagovne znamke odgovoren za prepakiranje, kar je pomembno za vprašanje (i), ali pa so pomembni tudi drugi vidiki v zvezi z imetnikom blagovne znamke, na primer, (a) da subjekt, ki dejansko izvaja nakup in prepakiranje ter ponovno namešča blagovno znamko imetnika blagovne znamke na embalažo proizvoda, s tem morebiti neodvisno krši pravice blagovne znamke imetnika blagovne znamke in da morda zaradi dejavnikov, za katere je odgovoren subjekt, ki fizično izvaja prepakiranje, (b) prepakiranje vpliva na prvotno stanje proizvoda ali da je (c) predstavitev prepakiranega proizvoda taka, da se lahko domneva, da škoduje blagovni znamki ali ugledu imetnika?

4. Če pri odgovoru na vprašanje (iii) Sodišče ugotovi, da je pomembno upoštevati tudi dejstvo, da družba za prepakiranje morda neodvisno krši pravice blagovne znamke imetnika blagovne znamke, naj Sodišče pojasni, ali je za odgovor na to vprašanje pomembno, da sta družba za trženje in družba za prepakiranje vzporednega uvoznika po nacionalni zakonodaji solidarno in posamično odgovorni za kršitev pravic blagovne znamke imetnika blagovne znamke.

5. Ali je za odgovor na vprašanje (i) pomembno, da vzporedni uvoznik, ki je imetnik dovoljenja za promet z zdravilom in je zase navajal, da je odgovoren za prepakiranje, ob obvestilu imetnika blagovne znamke pred nameravano prodajo prepakiranega zdravila spadal v isto skupino kot podjetje, ki je dejansko izvedlo prepakiranje (sestrska družba)?

6. Ali je za odgovor na vprašanje (i) pomembno, da je na navodilih za uporabo kot proizvajalec navedena družba za prepakiranje?

⁽¹⁾ UL L 40, 11.2.1989.

⁽²⁾ [1978] ECR 1139.

⁽³⁾ [1981] ECR 2913.

⁽⁴⁾ [1996] ECR I 3457.

Tožba, vložena 30. aprila 2010 – Evropska komisija proti Portugalski republiki

(Zadeva C-208/10)

(2010/C 179/39)

Jezik postopka: portugalsčina

Stranki

Tožča stranka: Evropska komisija (zastopnika: A. Nijenhuis in M. Teles Romão, zastopnika)

Tožena stranka: Portugalska republika

Predloga tožče stranke

— Ugotovi naj se, da Portugalska republika s tem, da ni sprejela zakonov in drugih predpisov, potrebnih za uskladitev z Direktivo 2007/44/ES ⁽¹⁾ Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. septembra 2007 o spremembah Direktive Sveta 92/49/EGS in direktiv 2002/83/ES, 2004/39/ES, 2005/68/ES in 2006/48/ES glede postopkovnih pravil in ocenjevalnih meril za skrbno oceno pri pridobitvah in zvišanju deležev v finančnem sektorju, oziroma jih vsaj ni sporočila Komisiji, ni izpolnila obveznosti iz te direktive;

— Portugalski republiki naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Rok za prenos Direktive je potekel 20. marca 2009.

⁽¹⁾ UL L 247, str. 1.